

No. 19 }

September 1888.

{ 14de Aargang.

Det store Under.

Mel. Jeg ved et evigt Himmelig.

Et Tog gaar ud af Nains Port
 Med Sorgen tung isinde:
 En døds udbæres, bagved gaar
 En dybt nedbpiet Kvinde.

En Enke er det. Af, sin Søn,
 Sin eneste, hun følger
 Til Gravens Vo, og efter dem
 Medlyntsom Staven bølger.

Saa kommer han, som gjøre kan
 Langt over, hvad vi tænker;
 Han bølger sig til Vaaren ned
 Og løser Dødens Lænker.

Da bli'r der Smil, hvor før var Graad,
 Ja Glæde overmaade.
 Et Kvinden blot, det hele Folf
 Høit priser Herrens Naade.

Kan Jesus vække døde end?
 Han kunde, om han vilde.
 Gjør han det ei, det sker, fordi
 Det baadede os ilde.

Et større Under dog han gjør
 End det, der standsjed' Taaren,
 Hver Gang han vækker op en Sjæl,
 En døds, fra Syndebaaren.

Og større Glæde er der ei,
 End naar vi frit tør sige:
 "Den Sjæl, som var i Synd fortabt,
 Tilhører nu Guds Rige".

Gud, lad det store Under ske,
 Vor Sjæl reis op af døde!
 Da skal vort Legem og engang
 I Lyset hist dig møde.

C. Wredsdorff.

Den lille Dreng.

En virkelig Tildragelse.

I en Landsby paa Magdeburger-Stetten boede i Aaret 1747 en fattig Enke med sit eneste Barn. Naar man kommer fra Magdeburg og gaar gjennem en Gulvei ved Angersberg, staar tilhoire en Vindmølle og tilvenstre en liden Hytte. I Hytten boede Enken, Kristine Müller, med sin trettenaarige Son, Kristoffer. Kristine var meget affholdt i hele Landsbyen, og hvor der var et Syge- eller Dødsleie eller anden Nød og Ulykke tilhuse, blev Kristine altid tilkaldt til Hjælp og Trøst. Hun var from og gudfrygtig og forstod at bringe den bedste Trøst og med sjonne Salmer at oplive de sørgende. Hun kunde være bleven den bedste Kirkesanger, saa bevandret var hun i Kirkesalmerne og deres Melodier; derhos var hendes Stemme kraftig som en Følge af den stadige Øvelse. Sjelden gif nogen hendes Hytte forbi uden at høre Kristines klare Stemme lyde. "At synge," sagde hun, "er en Mur imod Djævelen, Verden og alle Fiender, som gjør vor jordiske Valfart tung og vanskelig. Nærmer sig nogen Nød, saa syng strax med lydelig Røst: "Befal du dine Veie og al din Hjertesorg;" eller vil Syndehynden trykke Sindet og gjøre det bange og modløst, saa syng det igjen friskt med Salmen: "Naar mig min Synd vil krænke, o kjære Heire Krist, saa lad mig vel betænke, at du forskæftet est." Saaledes gives der for enhver Nød en herlig Salme og en god Trøst."

Kristine havde selv erfaret dette; hun havde havt mange ydre Sorger og mange indre Anfægtelser.

Fra det indbringende Bærtshushold maatte hun flytte ind i sin lille Hytte; Mand og fire Børn havde hun seet blive baarne til Kirkegaarden, og, hoad man kalder jordisk Lykke, var lidt efter lidt svundet hen. Men Herren havde hjulpet hende mægtigt, og, naar hun stuede tilbage paa sit Liv, var det hende, som om hun kun maatte synge Lov- og Takkesange. Hendes Dage gif i Fred, hun levede i det faste Haab at se det eneste

Barn, hun havde tilbage, ved Herrens Naade blive en brav og from Dreng og gaa videre paa den Vej, hun nu søgte at føre ham. Hendes Søster, der var gift i en Nabolandsby, sagde engang til hende: "Jeg kan ikke glemme, at du maa spise Bøtlerbrød."

"Jeg spiser den kjære Gud Faders Brød," var Kristines Svar, "ganske det samme, som du spiser, og jeg tager det af hans Haand med Taksigelse; han vil ogsaa fremdeles give mig det."

"Og hvad skal der blive af din Dreng?"

"Han vil heller ikke komme til at hungre," sagde Kristine rolig.

Til at hungre saa han heller ikke ud, han var frisk og rødkindet, en slank, vakker Dreng med store blaa Øine og en lige Næse; over den høie, klare Pande krøllede sig det blonde Haar.

"Af intet kommer intet," sagde Kristine; "til Beden og Syngen hører ogsaa Arbeide." Kristoffer maatte tage dygtig fat i Haven og paa Marken. Heller ikke om Vinteren var han ledig; da vidste han at faa istand alleslags Smaating, som Fugle af Eidmarv til at hænge paa Juletræer, Steer af Rindetræ, Skovle og Øer. Disse Sager gif han omkring og solgte, men kun i sin egen Landsby og i Nabolandsbyen, hvor Moderens Slægtninge boede, og Pengene gav en liden Hjælp i den tarvelige Husholdning. "Drengen har et opvakt Hoved," sagde den gamle Skolemester, "han ved mere, end jeg ved, og af den Dreng bliver der nok noget."

"Hys, Hr. Gudsfader!" sagde Kristine; hun vilde intet saadant høre. Det kunde komme for Drengens Øren, det var Vand paa hans Mælle, han havde allerede i Forveien nok af besynderlige Tanker: "Vil han ikke nu lige til Magdeburg til Julemarkedet for at sælge sine Smaating? ja, sælge sin Sjæl kanfle ovenikjøbet. Nei, bliv i Landet og ernær dig redelig."

Den gamle Skolemester havde ikke ment det saa alvorlig med sin Spaadom, men han skulde dog uden sit Vidende blive en god Profet.

Kristoffer blev holdt meget strengt af sin

Moder, hun lod ham altid være ved sin Side. Han sad ogsaa gjerne hos hende og hørte hendes Fortællinger og sang med hende; hans Stemme var smukkere end Moderens, den var frisk og ren og klang ud af det unge Bryst som fulde Klokketoner. "At de ikke blive hæse," tænkte den gamle Vindmøller, naar han i Adventstiden hørte Moder og Søn synge mere end sædvanlig. Han hørte dem dog gjerne synge og gik ofte udenfor for at lytte til deres Sang, eller ogsaa aabnede han sit Vindu for bedre at høre Sungen fra Hytten.

Nogle Dage før Julefesten sad Moder og Søn sammen i den lille Stue. Kristine spandt, og Kristoffer ordnede noget ved sine smaa Kunstværker. Med Handelen var det til denne Tid gaaet meget slet, men i disse sidste Dage kunde han jo vente større Afsetning, og imorgen vilde han endnu en Gang gaa og gjøre et Forsøg.

"Naar kun ikke Veien snør til," sagde han og saa bekymret ud af Vinduet, hvor Sneflokkene faldt tæt. Ved Hævedgjerdet havde allerede ophobet sig en Bæg af Sne, saa man neppe kunde se Vindmøllen og Landeveien.

"Hvad du ikke kan raade for, skal du ei sørge over," sagde Moderen. "Tak Gud, fordi du har Tag over Hovedet og ei behøver at gaa ud."

Hun fortalte ham nu en gammel Historie om, hvorledes en adelig Frøken nær var forulykket, da hun engang var ude i et stærkt Snefald. Hun havde tabt Bei og Sti, og kun Lyden af en Klokke havde igjen bragt hende paa ret Bei. Af Taknemmelighed bestemte hun i sit Testamente, at den samme Klokke i den lille By skulde ringe hver Dag Kl. 7 de reisende og vildfarende til Hjælp og Trøst.

Bed saadanne Fortællinger glemte Drengen sin Uro og Meiselsst og kunde med det rette Sind synge med, naar Moderen istemte Salmen til Aftenandagten.

Da de havde endt Sungen, hørte de en Banken paa Husdøren. Kristine aabnede den forundret, men endnu mere forundret blev hun, da hun saa en gaanske fremmed

Mand, som bad om at blive indladt. Den fremmede saa venlig og ordentlig ud, men var aldeles hvid af Sne og meget forfrossen og mat.

"Eders Sang har reddet mit Liv," sagde han, "Gud være lobet derfor! I tre Timer har jeg vandret omkring i Snefoget og Mørket, mine Kræfter vare næsten udtømte; da hørte jeg eders Stemmer og fandt Veien hid. Kan I gibe mig Husly inat?"

Moder og Søn viste den fremmede al mulig Deltagelse og Hjælp. Han fortalte, at han var Handskemager og var fra Magdeburg; han var paa en Forretningsreise og havde forvildet sig i Snestormen. Meddelelsen blev gensidig, og snart kjendte Handskemageren sin Værtindes og Kristoffers Livshistorie og Forhold.

Han beundrede ogsaa Kristoffers Arbejder og forsikrede, at naar han bragte dem til Byen, kunde han fortjene mange Penge dermed. Moderen vilde intet høre derom, men Mester Pøtzig fremstillede Sagen som gaanske simpel og let at udføre. Han boede i Buttergaske lige ved det gamle Torv; Drengen kunde bo hos ham og sælge sine Smaating under hans Opfigt. Kristine forbeholdt sig idetmindste at sove paa Sagen; og da hun den næste Dag overveiede Forslaget i det klare Dagslys, ja endog Solstien, forekom det hende ikke mere saa umuligt; hun kunde ikke hellere modsætte sig længere uden at fordærve Glæden for den gode Hr. Pøtzig over at kunne vise sin Taknemmelighed.

Veien gjennem den i Mængde faldne Sne var snart farbar igjen, da der mellem Kjøbstaden og en stor Bondelandsby er megen Samferdsel før Høsttiden. Det traf sig saa heldigt, at Mester Pøtzig og Kristoffer fik Plads i en tom Høvogn. Med sin Kurv fuld af Varer og Hjertet fuldt af taabelige Forhaabninger hørte Kristoffer gjennem den mørke Port ind i den gamle Handelsstad. Fru Pøtzig, der blev meget rørt ved sin Mandes Fortælling, søgte at gjøre alt saa godt som muligt for Kristoffer og viste ham al mulig Godhed og Kjærlighed;

(Fortættes paa Side 70).

Et Hømpemæssigt Figentræ i Indien.

Rain og Abel.

"Rain! Rain!" sagde Gud,
 "Hvi den mørke Mine?
 Synd i Mørke ruges ud,
 Dages brat til Pine.

Wind banker, vogt dig vel!
 Er hun først berinde,
 Hun er Dronning, du er Træl,
 Jaar det bedst at finde."

Abel gik og vogted Jaar,
 Stued Solen bade,
 Rain gav ham Banesaar
 Under Venmetale.

"Rain! Rain!" sagde Gud,
 "Hvor er nu din Brøder,
 Du gik med paa Marken ud,
 Sønnen af din Moder?"

Kain myrder sin Broder Abel.

Skarnet svared: "Ei ved jeg,
Derpaa tør jeg sværge,
Svo hen Abel drog sin Vei,
Var og ei hans Værge."

"Løgner!" sagde Herren god,
"Udaad har du øvet,
Naaber ei din Broders Blod
Lydt til mig fra Støvet."

Bansat være Jorden nu,
For hun drak det dyre!
Bansat fremfor Jorden du,
Fæleste Uhyre!

Hvor du pløier, Klinte gro
Mer end Byg og Hvede!
Trindt paa Jord om Ejelero
Du forgieves lede!"

Uden Anger, uden Vød
Kain gif tilgrunde,
Flygtende fra Gud til 'No d',
Han var af den Onde.

Abel slumrer sødt i Løn,
Gud ei glemmer sine,
Haabets Lund er flejfe grøn,
Der er ingen Pine. Grundtvig.

men Drengen havde idag ikke Tanke for noget saadant; med den største Utaalmodighed længtes han kun efter den følgende Morgen for at kunne begynde sin Handel. Det var neppe lyst, da han om Morgenen stod med sin Kurv paa Hjørnet af Buttergasse og Torvet. Der var endnu ingen Folk, saa han havde Tid til at betragte Husene, blandt hvilke et især fængslede hans Opmærksomhed. Det var høit og stort med kunstige Gable og mange Figurer, en Mængde Vinduer og en prægtig udsaaeren Port. Saadant havde Kristoffer endnu aldrig seet, og, om end Huset var graat og skummelt af Ælde, tænkte han sig dog alle Slags Hærligheder i det indre, samt hvor sjønt det maatte være at bo derinde; altid vendte hans Tanker og forbausede Blik sig mod det gamle Hus.

Det var nu blevet lys Dag, Kjøberne begyndte at indfinde sig i Boderne, men til Kristoffer kom ingen, han havde fremdeles Tid til at betragte det gamle Hus. I et af Vinduerne ovenpaa viste der sig en gammel Herre i grøn Silkeslobrok og hvid Nat-hue, og i Underetagen vare mange unge Skrivere at se bag Vinduesruderne. Kristoffer fik nu at høre, at en meget rig Kjøbmand boede der. Kjøbmand vilde ogsaa Kristoffer gjerne blive. idetmindste Kræmmerhusdreier, som hans Skoleammerater kaldte det; høiere stod ikke hans Hu. "Nu, hvem ved?" tænkte han, "dersom Handelen gaar godt idag, skal det være et Forvarsel." Men Handelen gik meget slet, der blev rodet omkring i hans Sager, men intet blev solgt, og høist nedslagen kom han, da det blev mørkt, atter tilbage til sine deltagende Bærtfolk.

Den næste Dag skulde han begynde klogere.

Fru Pogig laante ham et lidet Bort og lagde en hvid Dug derpaa, for at Varerne skulde falde mere i Dinene. Handelen gik dog ikke bedre paa det lille Bort og den hvide Dug end den foregaaende Dag; foruden nogle Smaating, som Fru Pogig og hendes Mand købte, blev intet solgt.

Den tredie Dag var det Juleaften.

Kristoffer havde nu ikke Mod til at udstille sine Smaating flere Gange; men hans Venner fik ham dog overtalt til endnu en Gang at forsøge sin Lykke.

Saa stod han atter paa sin gamle Plads, den kolde Vind pib ham om Drene, og, hvormeget han end slog Armene om hinden og trampede med Fødderne, frøs han meget, og intet blev der solgt. Hans Naboer og Naboerster paa Torvet sølte den inderligste Medlidenskab med den lille Bortedreng, der trippede saa taalmodig om sit lille Bort fra Morgen til Aften og saa vemodig paa Kjøberne, naar de ved at nærme sig vakte Forhaabninger hos ham og efter et flygtigt Blik igjen gik bort. En tyk Sildehandlerse gjorde en Begyndelse ved at købe to smaa Fugle til sine Børn; en Bod-Gier fulgte hendes gode Exempel. saa at Kristoffer nu virkelig havde 12 Stilling i sin Pung; men hvad var 12 Stilling mod de Summer, han havde ventet? Moderen havde atter Ret, havde han kun fulgt hendes Raad og var bleven hjemme!

Saa godt, han kunde, forsøgte han at trøste sig. Dagene her havde jo været meget underholdende, han havde oplevet, erfaret og seet saa meget som aldrig før i sit Liv.

Igaar havde han endog saa seet den gamle Handelskherre kjøre ud i en underlig stor, broget Kasse, og det mærkværdigste var, at en liden Hund, indviklet i en rød Kappe var kjørt med.

Men Handelen! Handelen! Naar han bare kunde slaa den af sit Sind! At han endnu stod der, var kun for at søie Pogigs; thi, efterat de gode Naboer havde kjøbt sine Smaating, indtraadte atter den gamle Flauehed; han var ganske oversludig ved sit Bort. Da nu Kantoren kom med sine Dreng og begyndte at synge Julefangene foran Kjøbmændenes Huse, lod Kristoffer sit Bort i Stikken, traadte til og sang hjertelig med: "Lovet være du, Jesus Krist!"

Sangen gik Kristoffer gennem Marv og Ben; en mægtig Længsel efter Hjemmet, den lille Stue, Moderen og hendes Sang denne skønne Høitidsaften vaagnede hos ham; al anden Rummer var siebliffelig

forfunden, hans Stemme blev mere og mere andægtig, suldere og skønnere, han mærkede intet til, at hans gode Naboer havde forsamlet sig om ham. Ogsaa Kantoren saa sig forundret om for at se, hvilket fremmed Faar der var kommet i hans Hjord. Sildekonen og en Strompevæver forfikkede, at de vilde give 6 Skilling mere i Kvartalspenge, naar der var en saadan Stemme iblandt de smaa Sortkjoler. Og en saadan Stemme vilde Kantoren ogsaa gjerne have hørt i sit Kor, han forespurte sig om den lille Sanger. Fru Pøzig, der netop var kommen med varm Drikke til sit Pleiebarn, kunde give den bedste Bistand. Kristoffer hørte dog lidet efter dette, Klokken var nu slaet tre i Johanneskirken, han lod sig ikke længere opholde, og efterat have taget Afsted med de gode Naboer og i al Hast tattet Mester Pøzigs, forlod han Staden.

Det var ogsaa paa høi Tid, det skumrede allerede, da han kom igjennem Gulveien, der førte til Landsbyen. Hans Moder stod alt ventende i Husdøren. Da han løb hende saa glad imøde, tænkte hun, han havde haft Lykke med sin Handel. "Åk nei," sagde Kristoffer, "jeg har kun solgt lidet, kjære Moder, men jeg er saa glad ved at være hjemme igjen hos dig." Noget slau fortalte han hende derpaa, hvorledes det var gaaet ham, og Moderen undlod ikke at knytte Lærdomme og hjertelige Formaninger dertil. Juleaftens Glæde lod sig dog ikke forstyrre. Stjernerne funkede paa den klare Himmel, Kristines Lys skinnede til sent ud paa Natten, og Mølleren hørte de skønne Julealmer lyde fra den lille Hytte.

At den første Spekulation mislykkedes for den lille Handelsmand, var Moderen ret kjært; thi da nu Mester Pøzig kom anden Juledag og gjorde Moder og Søn det vel overtænkte Forslag, at Kristoffer til Paaste skulde komme i Lære hos ham uden at betale Lærepeng og fortjene Klæder ved at synge som Kordreng, var Kristoffer enig med den glade Moder i at blive Handstamager.

Paaste kom; stor Lyst til Naalen havde han vel ikke; men han var alligevel tilfreds

ved atter at være i den gamle, snuffe By, der havde en saa stor Tiltrækningskraft for ham.

I Huset hos Mesteren var der ikke stor Fornøielse for ham; de gamle vare vel brave og fromme, men da de aldrig havde haft Børn, vare de blevne meget egne baade i Sind og i sit Levnet. Konen var især uordentlig og smudsig, dertil smusede hun — noget, Kristoffer aldrig før havde seet paa nært Hold — og, da han hos sin Moder var vant til den største Renlighed, saibet det ham ofte surt at tage for sig ved Bordet. (Forts.)

Den lille Drengs Bon.

En liden niaarig Dreng var ved sine Forældres Forseelse engang bleven forsinket og havde just begivet sig paa Vei til Skole, da Uhret paa det nærliggende Riketaarn allerede slog otte. Og Klokken otte skulde Barnet være i Stolen, der laa langt borte. Den lille gav sig da til at bede med den største Inderlighed, ja saa høit, at de Folk, han løb forbi, kunde høre det: "Gud give dog, at jeg ikke maa komme forsent!" Det var ganske vist efter menneftelig Beregning en Taabelighed; thi Læreren var en punktlig Mand, der aldrig kom for sent. Han kom heller ikke for sent hin Morgen; men den lille Troens Mand kom ligesaa lidt for sent. Hvorledes gif det da til? Blev han maasse i et Nu baaren gjennem Luften og ind i sin Klasse paa Englevinger? O nei, saadanne Undere ske ikke let, men dog sker der Undere, om end skjøndt alt gaar ganske naturligt til. Det var gaaet naturligt til, at Læreren den Morgen, da han vilde lukke Døren op, fik den lukket i Baglaas; man maatte da først have Bud efter Smeden, og, da den lille kom, var Smeden endnu ikke færdig med sit Arbeide; bag ved ham stod Læreren, der ærgrede sig over, at Religionstimen ved dette ubehagelige Tilfælde blev saa meget kortere; bag ved Læreren stod alle Skoledrengene, der glædede sig af den samme Grund, og bagerst af alle var lille bedende Ven, der

faa Himlen aaben ovenover den lukkede Dør og udenfor Klassen havde en Religionstime, hvoraf endogfaa vi nu allesammen hofte Gavn. (Efter Sundt).

Gaade.

Mit første er lidet og tjener dig trolig,
Naar blot du bevæger dig temmelig tolig.
Mit andet, ja det er et vigtigt Stykke,
Kan ret du mig bruge, da gjør du din Lykke.

Mit tredje kommer fra Havets Bund,
Det tar' sig Motion hver Aftenstund.

Mit fjerde er lidet og blankt og spidst,
Og naar du nu tænker, du finder mig vist.

E. B.

Oplysning paa Gaaden i No 7 Palæstina.

Rigtig opløst af J. O., Spring Valley,
Wis.; M. N. G., Winnebago Co., Iowa;
D. E. K., Starbuck, Minn.; D. D. J.,
Davenport, Vac.; J. N. T., Highlandsville,
Iowa.

Quitteringer.

Børne-Bidrag til det nye theol. Seminar i Minneapolis.

a) Ved Past. H. Koesjod fra Stolebørn i Glenwood Mgh., Wis., \$1.41 (nemlig Josefine Wollan 26 Cts., Oliver Wollan 25 Cts., Arnold Wollan 19 Cts., Clarence Wollan 10 Cts., Helene Hadlan 10 Cts., Jacob Migg 10 Cts., Andr. Torgersen 5 Cts., Karl Gilbertsen 5 Cts., Selie Gilbertsen 5 Cts., Oscar Walen 5 Cts., Alida Walen 5 Cts., Fredrikke Calmeier 10 Cts., Nelli Abrahamsen 5 Cts., Netti Abrahamsen 5 Cts. og Edv. Kaldbahl 5 Cents).

b) Ved Past. O. N. Fosmark fra Børn i Jergus Falls, Minn., Lovise Nilsen, Maria Jacobsen, Mer. Fosmark, hver \$3.00, Sophie og Lisa Duse, Josefine og Owen Varte, Clara og Edwin Bod, Thea og Johnny Knoss, Duden og Lovise Johnsen, Johnny og Harry Dahl, Minnie og Roy Weat, Agnes Fosmark, Peder Lee, Severin Christof, Johannes Bod, Jørgen Jøsen, hver \$1.50. Tilf. \$37.50.

c) Ved Hr. N. Grutle fra Stolebørn i Distr. No. 1 af Wild Rice Mgh., Minn., Past. H. Johnsens Kalb: Albert Nærum 7 Cts., Kristian Homelvik 15 Cts., Kristian Nærum 10 Cts., Ole Haugan 5 Cts., Martinus Nærum 7 Cts., Serine Haugan 5 Cts., Martha Haugan 5 Cts. og Marie Dval 10 Cents. Tilf. 64 Cts.

d) Ved Pastor J. E. Bergh, fra en Smaapige forening i Sacred Heart Sogn af Vor Frelser's Mgh., at beles mellem Indianermissionen og det nye theol. Seminar i Minneapolis, Minn., \$13.75.

e) Ved Past. P. H. Dahl fra Emma Nafsen for April og Mai 80 Cts., Emma Nafsen for Juni 40 Cts., Anna, Iver og Martha Olsen, tilf. 25 Cts., Anna, Hans og Ingeborg Dahl, tilf. 48 Cts., for Juli: Bergitte Johnsen 25 Cts., Anna, Iver og Martha Olsen, tilf. 25 Cts., Anna, Hans og Ingeborg Dahl, tilf. 48 Cts.; for August: Bergitte Johnsen 25 Cts., Anna Hans og Ingeborg Dahl, tilf. 48 Cts. Tilf. \$3.64.

f) Ved Past. K. Bjørge fra Børn i Lake Park, Minn., for Maanederne Marts-Juli: Lena Bjørge \$2.50, Walter Bjørge \$1.25, Julia Bjørge 75 Cts., Gerhard Bjørge 50 Cts., Laura Bjørge 30 Cts., Karoline Berg 50 Cts., Aune Berg 50 Cts., Josefine Berg 50 Cts., Marie Berg 50 Cts., Klara Joss 50 Cts., Nellie Joss 50 Cts., Charley Joss 50 Cts., Oluf Martinjen 25 Cts., Kasper Martinjen 20 Cts., Helmer Martinjen 20 Cts., Minnie Martinjen 20 Cts., Lottie Martinjen 20 Cts., Elvin Martinjen 20 Cts., Minnie Mark 40 Cts., V. Kar. Storaasli 40 Cts., Sofie Storaasli 40 Cts., Gustav Storaasli 40 Cts., Peder Hansen 10 Cts., Heny Hansen 10 Cts., Lise Hansen 10 Cts., Karoline Hansen 10 Cts., Hanna Hansen 50 Cts. Tilf. \$12.60.

Til det nye Stolelærerseminar i Sioux Falls:

Ved Pastor N. Pedersen, samlet i "Money Barrels" af følgende Børn i St. Olaf Mgh.: Daniel Grefstad \$1.03, Andy og Oscar Røssing \$1.47, John Hansen \$2.25, Lars Larsen 0.50, Oluf Hansen 0.70, John Olsen \$1.50, John og Ole Dale \$1.40, Alfred Nashrim \$1.81, John, Nits og Martin Dale \$2.01, Albert Williamsen 0.86, Andy og Herman Gulliksen \$1.18, Karl Knutsen \$2.00, Martin Olsen \$1.04, Albert og Norman Olsen \$1.93, Ole Hauge \$1.01, Gina Knutsen 0.80, Emma og Amanda Andersen 0.60, Mina Holten \$1.00, Nora R. pøe \$1.19, Maria Hansen 0.50, Mathilda Sprlien og Marie Olsen \$2.81, Bertha Pedersen \$2.51, Manda Ansrud 0.79. Tilf. \$30.93.

Sum: Til theol. Seminar \$62.67, Indianermission \$6.87, Stolelærerseminar \$30.93.

G. O. Nustad.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Bædrf. og Emigr.s" Trykkeri, La Crosse, Wis.